

PRINCIPIILE FUNDAMENTALE

ALE ADVENTIȘTILOR DE
ZIUA A ȘAPTEA, DIN 1889

Ieremia 6:16

Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!”

PRINCIPIILE FUNDAMENTALE

ALE ADVENTIȘTILOR DE
ZIUA A ȘAPTEA, DIN 1889

Ormindea, 2022

Cuprins

1. Dumnezeuul adevărat.....	3	15. Modestia în îmbrăcămintă.....	9
2. Fiul lui Dumnezeu.....	3	16. Zecimi și daruri.....	10
3. Sfânta Scriptură.....	4	17. Pocăința.....	10
4. Botezul.....	4	18. Neprihănirea prin credință.....	11
5. Nașterea din nou.....	5	19. Lucrarea Duhului Sfânt.....	11
6. Profeția Biblică.....	5	20. Cele trei solii îngerești.....	12
7. Profeția și istoria.....	6	21. Judecata de cercetare.....	12
8. A doua venire.....	6	22. Prima moarte.....	12
9. Cele 2300 de zile.....	6	23. Starea omului în moarte.....	13
10. Sanctuarul ceresc.....	7	24. Învierea.....	13
11. Legea morală.....	8	25. Glorificarea sfinților.....	13
12. Sabatul poruncii a patra.....	8	26. Mileniul.....	13
13. Omul fărădelegii.....	9	27. A doua moarte.....	14
14. Comportamentul creștin.....	9	28. Noul pământ.....	15

ISBN 978-1-4133-0454-1

Principiile Fundamentale ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea, din 1889¹

Așa cum s-a specificat și în alte locuri, Adventiștii de Ziua a Șaptea n-au alt crez decât Biblia; dar ei susțin câteva puncte de credință bine definite, pentru care se simt pregătiți să ofere un motiv „oricui cere socoteală”. Următoarele declarații pot fi considerate un rezumat al principalelor învățături ale credinței lor religioase, asupra cărora există, din câte știm, o susținere unanimă în întreaga Biserică.

1

Există un singur Dumnezeu, o ființă spirituală, personală, Creatorul tuturor lucrurilor, omnipotent, omniscient și etern; infinit în înțelepciune, sfințenie, dreptate, bunătate, adevăr și milă; neschimbător și pretutindeni prezent prin reprezentantul Său, Duhul Sfânt (Psalmii 139:7).

2

Există un singur Domn Isus Hristos, Fiul Tatălui celui Veșnic, prin care El a creat toate lucrurile și prin care sunt menținute; El a luat asupra Sa natura seminței lui Avraam pentru mântuirea neamului nostru omenesc căzut; El a trăit între oameni, plin de har și de adevăr, a trăit ca exemplu al

nostru, a murit ca jertfă pentru noi, a fost înviat pentru îndreptățirea noastră, S-a înălțat pentru a fi singurul nostru Mijlocitor în Sanctuarul din ceruri, unde, prin meritele sângelui Său vărsat, obține iertare și împăcare pentru păcatele tuturor celor care vin la El cu regret; și ca parte finală a lucrării Sale de preot, înainte ca să-Și primească tronul în calitate de Rege, El va face marea ispășire pentru păcatele tuturor celor pocăiți și astfel păcatele lor vor fi atunci șterse (Fapte 3:19) și îndepărtate din Sanctuar, după cum este ilustrat în serviciul preoției levitice, care prefigura și prevestea lucrarea Domnului nostru în ceruri (Vezi Leviticul 16; Evrei 8:4,5; 9:6,7 etc.).

3

Sfintele Scripturi ale Noului și Vechiului Testament au fost date prin inspirația lui Dumnezeu și conțin o descoperire completă a voinței Sale pentru om, fiind singura autoritate infailibilă atât pentru credință cât și pentru practică.

4

Botezul este o rânduială a bisericii creștine, care urmează credinței și pocăinței (1 Petru 3:21) – o rânduială prin care comemorăm învierea lui Hristos, prin acest act exprimându-ne credința în moartea și învierea Sa și, prin acestea, credința în învierea tuturor sfinților în ziua de apoi; nicio altă modalitate nu reprezintă mai bine aceste

convingeri decât ceea ce prescrie Scriptura, anume, botezul prin scufundare (Romani 6:3-5; Coloseni 2:12).

5

Nașterea din nou înseamnă schimbarea completă necesară pentru a fi compatibili cu împărăția lui Dumnezeu și constă în două schimbări majore: prima, o schimbare morală produsă prin convertire și viețuire creștină (Ioan 3:3-5); a doua, o schimbare fizică la a doua venire a lui Hristos, prin care, dacă suntem morți, suntem înviați nesupuși putrezirii, iar dacă suntem în viață, suntem schimbați în nemurire într-o clipă, într-o clipeală din ochi (Luca 20:36; 1 Cor. 15:51, 52).

6

Profeția este o parte a revelației lui Dumnezeu pentru om; aceasta se află în Scriptura care ne este de folos pentru învățatură (2 Timotei 3:16); ne este dată nouă și copiilor noștri (Deuteronomul 29:29). Departe de a fi învăluită într-un mister de nepătruns, profeția constituie în mod special cuvântul lui Dumnezeu ca o candelă pentru picioarele noastre și ca o lumină pe cărarea noastră (Psalmii 119:105; 2 Petru 1:19); este pronunțată o binecuvântare asupra celor ce o studiază (Apocalipsa 1:1-3) și în consecință, trebuie să fie înțeleasă de poporul lui Dumnezeu, suficient încât să le arate poziția lor în istoria lumii, precum și îndatoririle speciale care le sunt încredințate.

7

Istoria lumii începând cu datele clare din trecut, apariția și căderea imperiilor, și cronologia și succesiunea evenimentelor până la așezarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu, sunt prezentate în numeroase lanțuri profetice mari și aceste profeții sunt acum pe deplin împlinite, mai puțin scenele finale.

8

Doctrina convertirii lumi și a unui mileniu temporal este o născocire a acestor zile din urmă, gândită special pentru a-i adormi pe oameni într-o stare de siguranță firească înșelătoare, care îi va face să fie surprinși de ziua măreață a Domnului ce vine ca un hoț în noapte (1 Tesaloniceni 5:3); a doua venire a lui Hristos trebuie să preceadă, nu să urmeze mileniului (Apocalipsa 19-20); căci până când Domnul va apărea, puterea papală, cu toate nelegiuirile ei, va continua să lucreze (2 Tesaloniceni 2:8), grâul și neghina vor crește împreună (Matei 13:29, 30, 39) și oamenii răi și înșelătorii vor merge din rău în mai rău, după cum declară cuvântul lui Dumnezeu (2 Timotei 3:1, 13).

9

Greșeala adventiștilor din 1844 este în legătură cu natura evenimentului care a avut loc atunci, nu cu data

acestui; nu ne este oferită nicio perioadă profetică care să se întindă până la a doua venire, dar cea mai lungă perioadă menționată în Biblie, aceea de 2300 de zile din Daniel 8:14, s-a terminat în 1844 și ne-a condus la un eveniment numit curățirea sanctuarului.²

10

Sanctuarul noului legământ este tabernacolul lui Dumnezeu din ceruri, despre care Pavel vorbește în Evrei, începând cu capitolul 8, și în care slujește Domnul nostru ca Mare Preot; acest Sanctuar este antitipul sanctuarului mozaic și lucrarea preoțească a Domnului este antitipul lucrării preoților iudei din vechea dispensațiune (Evrei 8:1-5 etc.); acesta și nu pământul este sanctuarul care trebuie curățat la sfârșitul celor 2300 de zile; termenul curățire, însemnând, în acest caz, asemenea tipului mozaic, pur și simplu intrarea marelui preot în locul prea sfânt pentru a încheia lucrarea prin înfăptuirea ispășirii și îndepărtarea păcatelor din sanctuar, care fuseseră transferate asupra lui prin slujirea din prima încăpere (Leviticul 16; Evrei 9:22, 23); și această lucrare antitipică, ce a început în 1844, constă în ștergerea reală a păcatelor credincioșilor (Fapte 3:19), care se realizează într-un timp scurt, dar nedefinit, la încheierea căruia lucrarea de îndurare pentru lume se va termina și atunci va avea loc a doua venire a lui Hristos.

11

Cerințele morale ale lui Dumnezeu sunt aceleași pentru toți oamenii din toate timpurile; acestea sunt prezentate pe scurt în poruncile rostite de Iehova de pe Sinai, scrise pe tablele de piatră și așezate în chivot, care era numit în consecință „chivotul legământului” sau mărturia (Numeri 10:33; Evrei 9:4); această lege este neschimbătoare și veșnică, fiind o transcriere a tablelor depozitate în chivotul adevăratului sanctuar de sus, care este, din același motiv, numit „chivotul legământului lui Dumnezeu”, pentru că în timpul sunetului celei de-a șaptea trâmbițe ni se spune că „Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său.” (Apocalipsa 11:19).

12

Porunca a patra a acestei legi ne cere să dedicăm ziua a șaptea a fiecărei săptămâni, zi numită în mod obișnuit Sâmbătă, abstenenței de la propria lucrare și îndeletnicirii cu activități religioase sacre; acesta este singurul Sabat săptămânal descoperit în Biblie, fiind ziua ce a fost pusă deoparte mai înainte ca Paradisul să fie pierdut (Geneza 2:2-3) și va fi serbat în Paradisul restaurat (Isaia 66:22-23); motivele pe care a fost întemeiată instituția Sabatului aparțin doar zilei a șaptea și ca atare, ele nu se aplică nici unei alte zile, iar termenul Sabat evreiesc, aplicat zilei a șaptea, și Sabat creștin, aplicat primei zile a săptămânii, sunt doar termeni omenești, nebiblici, falși în semnificația lor.

13

Omul fărădelegii, papalitatea, s-a încumetat să schimbe vremile și legea (legea lui Dumnezeu, Daniel 7:25) și a înșelat aproape toată creștinătatea cu privire la porunca a patra, de aceea noi credem profeția referitoare la o reformă care trebuie realizată printre cei credincioși chiar înaintea revenirii lui Hristos (Isaia 56:1, 2; 1 Petru 1:5; Apocalipsa 14:12 etc.).

14

Urmașii lui Hristos ar trebui să fie un popor deosebit, neumblând după lucrurile lumii acesteia, nici conformându-se căilor ei, neiubind plăcerile ei și neaprobând nebuniile ei, după cum spune apostolul că „prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu” și după cum a spus Isus că nu putem sluji la doi stăpâni sau în același timp să-i slujim atât lui Dumnezeu, cât și lui Mamona (Matei 6:24).

15

Scripturile insistă asupra simplității și modestiei în îmbrăcăminte ca un semn proeminent al uceniciei în cei care mărturisesc a fi urmașii Celui ce a fost „blând și smerit cu inima”, că purtarea de aur, perle și ornamente scumpe sau orice altceva merit doar să înfrumusețeze persoana și să cultive mândria inimii firești, trebuie îndepărtată, conform cu textele biblice din 1 Timotei 2:9, 10; 1 Petru 3:3, 4.

16

Mijloacele pentru susținerea lucrării evangheliei între oameni ar trebui oferite din dragoste pentru Dumnezeu și dragoste pentru suflete, și nu ar trebui obținute prin loterii bisericești sau ocazii destinate distracției sau îngăduirii apetitului celui păcătos, cum ar fi târgurile, sărbătorile, dineurile, operele de binefacere și orice alte convenții sociale care sunt o rușine pentru pretinsa biserică a lui Hristos; procentul din venituri cerut celor care se află sub evanghelie nu poate fi mai mic decât cel cerut celor din vechea dispensațiune, ci este la fel ca cel oferit de Avraam (ai cărui copiii suntem noi, dacă suntem ai lui Hristos, Galateni 3:29) lui Melhisedec (tip al lui Hristos) atunci când i-a dat a zecea parte din tot (Evrei 7:14); zecimea este a Domnului (Leviticul 27:30) și la această zecime, din venitul cuiva, trebuie adăugate daruri, de către cei ce pot oferi daruri pentru susținerea evangheliei (2 Corinteni 9:6; Maleahi 3:8-10).

17

Inima firească sau carnală este în vrăjmășie cu Dumnezeu și cu legea Sa, această vrăjmășie poate fi biruită doar printr-o transformare radicală a înclinațiilor, o schimbare a principiilor nesfinte cu cele sfinte; această transformare urmează pocăinței și credinței și este lucrarea specială a Duhului Sfânt și înseamnă naștere din nou sau convertire.

18

Din moment ce toți am încălcat legea lui Dumnezeu și nu putem prin propriile eforturi să ne supunem cerințelor Sale drepte, suntem dependenți de Hristos, în primul rând, pentru îndreptățire față de păcatele noastre trecute, iar în al doilea rând, pentru har ca în viitor să oferim o ascultare potrivită cu Legea Sa cea sfântă (Romani 8:3-4).

19

Duhul lui Dumnezeu a fost promis să se manifeste (eng. „**itself**”) în biserică prin anumite daruri, amintite în special în 1 Corinteni 12 și Efeseni 4; aceste daruri n-au fost menite să înlocuiască Biblia sau să fie așezate deasupra ei, aceasta fiind suficientă pentru a ne face înțelepți pentru mântuire și, de asemenea, nici Biblia nu va lua locul Duhului Sfânt; prin enumerarea diferitelor sale (eng. „**its**”) moduri de operare, acel Duh s-a îngrijit de propria (eng. „**its**”) continuitate alături de poporul lui Dumnezeu până la sfârșitul timpului, pentru a conduce la înțelegerea aceluia cuvânt pe care l-a inspirat, pentru a convinge de păcat și pentru a efectua schimbarea din inimă și viață; cei care neagă locul și lucrarea Duhului, neagă în mod deschis acea parte a Bibliei care îi (eng. „**it**”) atribuie această lucrare și poziție.

20

Dumnezeu, în conformitate cu procedurile Sale neschimbătoare față de neamul omenesc, trimite o solie referitoare la apropiata revenire a lui Hristos și această lucrare este simbolizată prin cele trei solii din Apocalipsa 14, ultima arătând lucrarea de reformă asupra legii lui Dumnezeu, ca poporul Său să facă o pregătire completă pentru acel eveniment.

21

Timpul curățirii Sanctuarului (vezi punctul 10), sincronizat cu timpul proclamării celei de-a treia solii (Apocalipsa 14:9, 10) este un timp al judecății de cercetare, la început avându-se în vedere cei morți, iar apoi, la sfârșitul timpului de probă, avându-se în vedere cei vii, pentru a hotărî cine dintre miliardele de persoane care acum dorm în țărâna pământului sunt cei vrednici de prima înviere și cine dintre mulțimile de oameni care se află în viață sunt cei vrednici de proslăvire [n. tr. schimbarea de la murire la nemurire] – hotărâri care trebuie luate înainte ca Domnul să apară.

22

Mormântul, către care ne îndreptăm toți, exprimat prin cuvântul ebraic „**sheol**” și cuvântul grec „**hades**”, este un loc sau o condiție în care nu există lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune (Eclesiastul 9:10).

23

Starea la care suntem aduși prin moarte este una a tăcerii, inactivității și lipsei totale de cunoștință (Psalmii 146:4; Eclesiastul 9:5, 6; Daniel 12:2).

24

Din acest loc al prinsorii, mormântul, omenirea va fi eliberată printr-o înviere trupească; cei neprihăniți având parte de prima înviere, care va avea loc la a doua venire a lui Hristos; cei răi, la a doua înviere, care va avea loc la o mie de ani după aceea (Apocalipsa 20:4-6).

25

La cea din urmă trâmbiță, neprihăniții care sunt în viață vor fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi și împreună cu cei neprihăniți înviați, vor fi răpiți ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh, ca astfel să fie totdeauna cu Domnul (1 Tesaloniceni 4:16, 17; 1 Corinteni 15:51, 52).

26

Cei deveniți de acum nemuritori sunt apoi luați la cer, în Noul Ierusalim, casa Tatălui, în care sunt multe locașuri (Ioan 14:1-3), unde vor împărăți cu Hristos o mie de ani, judecând lumea și îngerii căzuți, adică vor stabili pedeapsa

care va fi executată asupra lor la sfârșitul celor o mie de ani (Apocalipsa 20:4; 1 Corinteni 6:2-3); în timpul acesta, pământul va rămâne într-o stare dezolantă și de haos (Ieremia 4:23-27), descrisă, ca la început, prin cuvântul grecesc abis [gr. „**abussos**”], „adânc” (Geneza 1:2 în **Septuaginta**); aici Satana este închis, timp de o mie de ani (Apocalipsa 20:1-2) și în final va fi distrus tot aici (Apocalipsa 20:10; Maleahi 4:1); scena ruinei pe care a adus-o în univers va fi locul prizonieratului său, iar apoi locul execuției sale finale.

27

La sfârșitul celor o mie de ani, Domnul coboară cu poporul său și Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:2); cei răi care sunt morți vor fi înviați și se vor ridica pe suprafața pământului neînnoit încă; se vor strânge în jurul cetății, locașul celor sfinți (Apocalipsa 20:9), dar focul care va coborî din cer de la Dumnezeu îi va nimici. Ei sunt apoi distruși cu desăvârșire, rădăcină și ramură (Maleahi 4:1), ajungând ca și cum n-ar fi fost niciodată (Obadia 1:15, 16). În această distrugere veșnică de la fața Domnului (2 Tesaloniceni 1:9) cei răi vor recunoaște „pedeapsa veșnică” rostită asupra lor (Matei 25:46) care este moartea veșnică (Romani 6:23; Apocalipsa 20:14-15). Aceasta este nimicirea celor răi, focul care îi consumă fiind focul pentru care „cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate (...)”, care va topi totul cu intensitatea sa și va curăța pământul de orice pată provocată de păcat (2 Petru 3:7-12).

Ceruri noi și un pământ nou vor apărea prin puterea lui Dumnezeu din cenușa celui vechi, iar pământul înnoit având Noul Ierusalim drept metropolă și capitală, va fi moștenirea veșnică a sfinților, locul unde cei neprihăniți vor locui pentru totdeauna (2 Petru 3:13; Psalmii 37:11, 29; Matei 5:5).

Note:

1. Seventh-day Adventist Year Book of Statistica for 1889, Review and Herald Publishing Co., Battle Creek Mich., 1889, online: <https://documents.adventistarchives.org/Yearbooks/YB1889.pdf>

2. Adventiștii din 1844 se așteptau ca sfârșitul lumii să vină în acel an, pentru că ei susțineau că atunci se vor împlini anumite profeții, despre care credeau că ajungeau până la venirea Domnului. Principala profeție dintre acestea a fost profeția din Daniel 8:13, 14, care spune că la sfârșitul perioadei profetice de 2300 de zile (ani) sanctuarul va fi curățat. Ei credeau că pământul era sanctuarul care trebuia curățat atunci și că curățarea lui urma să fie realizată cu foc, care va însoți manifestarea Domnului din ceruri. Din aceste premise, concluzia părea inevitabilă, că la sfârșitul celor 2300 de ani, în 1844, Domnul va veni.

Dar ziua a trecut și Mântuitorul nu a apărut. Fiind într-o tensiune între speranță și frică, și așteptând până când toate variantele plauzibile pentru posibilele inexactități de calcul și variații ale timpului să fie epuizate, a devenit în cele din urmă evident că se făcuse o mare greșeală și că greșeala trebuie să aparțină unuia sau ambelor următoare două puncte: în primul rând, fie perioada celor 2300 de zile nu s-a încheiat în acel moment și au făcut o greșeală presupunând că se va termina în acel an; fie, în al doilea rând, curățarea sanctuarului nu trebuia să însemne arderea pământului la a doua venire a lui Hristos și, prin urmare, ei făcură o greșeală așteptând un astfel de eveniment în acel moment. Deși exista posibilitatea ca ei să fi făcut o greșeală în ambele puncte, este sigur că au făcut o greșeală cu privire la unul din ele; și oricare dintre acestea, ar fi fost suficient pentru a explica faptul că Domnul nu a venit atunci.

O mișcare care a atras întregul interes a mii și mii de oameni și le-a încântat inimile cu speranță ferventă, nu trebuia să fie abandonată fără gândire și reflecție serioasă, mai ales de către cei mai conservatori și mai sinceri adepți ai

săi. Prin urmare, întreaga arie de dovezi a fost din nou cercetată cu atenție. Curând a devenit evident că erau adoptate două metode pentru a explica faptul că Domnul nu a venit atunci când era așteptat și pentru a explica dezamăgirea care a rezultat.

O categorie, printr-o reacție pripită, a ajuns la concluzia că au făcut o greșală în timp și că perioadele profetice nu se terminaseră. Aceasta a însemnat, desigur, a abandona întreaga mișcare anterioară, cu toate manifestările ei însoțite de puterea divină; căci dacă timpul era greșit, totul era greșit.

O altă categorie, impresionată de faptul că Dumnezeu a dat prea multe dovezi ale legăturii Sale cu această mișcare astfel încât să Le permită să o abandoneze, a analizat cu atenție dovezile fiecărui aspect. Rezultatul lor a fost o convingere mai clară a forței și armoniei argumentului despre cronologie. Ei nu vedeau niciun motiv să-și schimbe părerile asupra calculelor timpului, dar s-au simțit mai convinși ca oricând că cele 2300 de zile au fost aplicate corect și că au încetat la momentul stabilit în 1844. Astfel, au devenit convinși că eroarea se afla în înțelegerea anterioară despre subiectul sanctuarului și a curățării sale, și că au făcut o greșală presupunând că pământul va fi ars la sfârșitul celor 2300 de zile, deoarece profetia spunea că atunci „sanctuarul” trebuie să fie „curățat”. Acest lucru ne face să observăm diferența dintre Adventiștii de Ziua a Șaptea și cei numiți Adventiștii de Ziua Întâi, în ceea ce privește cronologia. Aceștia din urmă, crezând că perioadele profetice au fost date pentru a face cunoscut timpul venirii lui Hristos și că nu s-au încheiat încă, susțin una din cele două concluzii: fie că tot ce se spune în Biblie despre aceste perioade, aparține revelației încă nedezvăluite, fie că vremea venirii lui Hristos urmează să fie cunoscută. În calitate de credincioși consecvenți ai Bibliei, ei nu pot adopta prima concluzie și, prin urmare, ei depun eforturi continue de a reajusta perioadele profetice și de a stabili un nou timp pentru venirea lui Hristos. Din acest motiv a apărut, în ultimii ani, o multitudine de fixări de date fanteziste, care a dezgustat în mod foarte natural lumea și, mai rău decât atât, a adus un stigmat de reproș asupra oricărui studiu profetic. În cealaltă categorie, Adventiștii de Ziua a Șaptea nu au stabilit nicio dată. În timp ce ei cred că perioadele profetice trebuie înțelese, ei cred, de asemenea, că aceste perioade au fost interpretate corect și s-au încheiat toate; astfel încât acum nu există date din care să raționăm cu privire la un timp hotărât pentru venirea Domnului.

Pentru mai multe informații sau comenzi:

adevaruladvent1888@gmail.com

www.adevaruladvent.com

Contact

0729.147.799

Dejan Andov
(jud. Hunedoara)

0740.997.687

Ștefan Gabor
(București)

0740.116.172

Sebastian Ghenghea
(jud. Dolj)

Având în vedere îndepărtarea tot mai mare de la adevărul simplu și clar al Scripturii, care se poate observa în acest timp al sfârșitului, prin publicarea acestei broșuri se dorește aducerea în atenția oamenilor a învățăturilor Bibliei care stau ca niște stâlpi ai credinței autentice. Dacă clădirea are temelia pusă pe stâncă, va rezista valurilor și vânturilor care vor bate, dar dacă nu, prăbușirea ei va fi sigură.

„Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!”
(2 Ioan 1:3)